

είναι να τὰ βλέπῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ τόπου μας τριανταφυλλένια — μήπως εἶπαμε μίς πῶς δὲν ὑπάρχουν καὶ τριανταφυλλένια χαλῖα ; — καὶ νὰ καταριέται τοὺς κακοὺς ἐκείνους πατριώτες ποὺ θαρροῦν πῶς προσφέρουν κάποια ἐκδοῦσαι στὸν τόπο τους μὴ τὸ νὰ ξεσκεπάζουν κάθε σαπίλα καὶ νὰ ζητοῦν τὴν γιαντριά της.

Δικαίωμα τὸ αὐτό. Ποιὸς ἐκείνητες ποτὶ νὰ τοῦ τάραισσι ;

Ἕνα μόνον δικαίωμα δὲν εἶχε : Νὰ διέξῃ δηλαδὴ τὴν μικροπαιδεία, ὥστε γράφοντας γιὰ τὸ «Νουμᾶ» νὰ μὴν τὴν ἀναφέρει καθόλου, νὰ μὴν ἀναφέρει οὔτε τὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀκόμα νὰ μεταφράσῃ ἀπ' αὐτὸ ὅσα κομμάτια τὴν ἐσύμμεραν κι' ὅπως τὴν ἐσύμμεραν, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πατριωτικὴν κρούσιν του.

Ἐποῦ? ἄλλο. Ὅσα εἶχαμε νὰ ποῦμε, τὰ εἶπαμε στὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς, σχολιάζοντες τὸ γράμμα τοῦ καθηγητῆ τῆς Ἰλυσσαλγίας — ὅπως τὴν λέει ὁ κ. Τερεζίνης — καὶ ἀρχοντάτα τῶν Πατρῶν.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΚΑΙ ΝΟΥΜΑΣ

Στὴ τελευταία φύλλο τῶν «Παναθηναίων» ἔγινε μιά νοστιμωτάτη ἀναφύλαξις τῆς ὑπαθέσεως τῆς «Ἀλκήστιδος». Ὁ κ. Γ. Σενόπουλος — ἀγ' ὅταν θυμῶν πάλι νὰ εἶναι ἀνοστούλιος καὶ γίνεται ὑπερχρησιολόγος! — ἐπῆγε ὡς ἀρχισυντάκτης τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ μὴ τὴν κ. Κίμων, ὡς Διευθυντὴ τῶν «Παναθηναίων» κι' ἐπιβεβαίωσαν τὰ χειρόγραφα, πρωτόγραφα, ἀντίγραφα καὶ ἀπὸγραφα τῆς «Ἀλκήστιδος» καὶ τὰ βόηκαν κασιστερωμένα, συντάξαντες τὴν περὶ τούτου ἀστιατρικὴν ἐκθεσὴν τὴν ὁποίαν κι' ἐδημοσίευσαν στὰ «Παναθηναία».

Γραμμοτάτη ἡ εἰκόνα τῆς ἐπιβεβαίωσης, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ κ. Γρηγόριος : Ὁπῶν σ' ἓνα τραπέζι ἀπλωμένα ὅλα τὰ μαγειρικά σκεύη τοῦ κ. Χρηστομάνου. Ὁ κ. Παναθηναίος καὶ ὁ κ. Διαπλάσιος ὄρθην καὶ προσεχτικαί. Ὁ κ. Μεταφράσιος παίρνοντας ἕνα ἕνα τὸν ἑκάστη ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ λέγοντας :

— Ὅριστε, κύριοι ! Δὲν εἶναι αὐτὸ δικό μου καὶ τούτο δικό μου δὲν εἶναι !

Καὶ οἱ ἀσπίατροι ἐπέσθηναν καὶ πῶς ἐπερίμενε ποτὶ νὰ μὴ πεισθῶν ; Ἦταν δι' ἐπερίττὸ νὰ μὴ δηλώσῃ ὁ κ. Διαπλάσιος πῶς δὲν μεταφράσας αὐτὸς τὴν «Ἀλκήστι» Αὐτὸς κατασκεύασε τὴν «Τρίτου». Κ' ἐπειδὴ τὴν ἐπαίξῃ δύο τρεῖς φορὶς ἡ Ν. Σιγνή, καὶ κ' ἡ μεταφράσις τῆς «Ἀλκήστιδος» εἶναι τοῦ κ. Χρηστομάνου. Ἔτσι λύνεται μὴ χαρὰ ὅλα τὰ ζητήματα.

Στὴν κ. Σενόπουλο ἄρχισε νύκρη καὶ τὸ Βασ. Θέατρο, γιατί θὰ παίξῃ φέτος μὴ μεταφράσις του, τὴ «Μύνη Βαίννα» ἐν καὶ ἡμπούσας, καθὼς γράφει, καὶ ἔπειτα νὰ παίξῃ πρωτότυπα ἔργα του (ποιά ;). Εἶναι δι' ὁ «Νουμᾶς» ἐφημερίς ἐθνομαιδικὰ ἀγαπησιὰ τὰ φιλολογικὰ σκάνδαλα μόνον καὶ μόνον γιατί εἶχε τὴν ἀδικαιολογητὴν ἡ συνειδήσει νὰ δημοσιεύσῃ «Π' ἀποκαλυπτικὰ τῶν λογίων μας» καὶ νὰ ξεσκίσει μερικὴς φιλολογικὰς μάσκες.

Τίποτε ἄλλο καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε. Ἐκείνους ποὺ θέλουν περισσότερες πληροφορίες τοὺς παραπέμπουμε στὰ φύλλα τοῦ «Νουμᾶ» 58, 59, 60 καὶ 61 ποὺ δημοσιεύεται ὅλη ἡ Μελαγχ' βίβλος τοῦ μεταφραστικοῦ αὐτοῦ Παναμᾶ, καὶ στὰ σημερινὰ γράμματα τοῦ Παριώτη.

Δ. Τ.

Η ΑΣΠΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΟ Σ ΤΗΣ ΙΔΙΑΔΑΣ

Ἐφτιασε μέσα ἐκεῖ τῇ Γῆς, μέσα Γιαλὸ κι' Οὐράνια, Ἥλιό ἐκεῖ μέσα ἀκούραστο, καὶ τὸ Φιγγάρι πλήθιο, κι' ὅλα τὰ φῶτα τ' Οὐρανοῦ ποῦναι σπαρμένα γύρω, Βροχάστερα, καὶ Κυνηγὸ λαμπρόφιγγο, καὶ Πούλια, καὶ Κλώσσα ποὺ πολλοὶ θνητοὶ κι' Ἀλέτρι τήν κρίζουν, ποὺ πάντα τῆς κλωθογυρνᾷ τὸν Κυνηγὸ θαυρώντας καὶ μόνη ἀφτὴ στοῦ Ὀκεανοῦ δὲ λούζεται τὸ κύμα.

Κι' ἔφτιασε μέσα διὸ ὁμορφες ἀθρώπων πολιτείες. Στὴ μιά ἔχ'αν ξιφαντώματα καὶ γάμους, καὶ τὶς νύφες πηγαίναν ἀπ' τῆς μάννας τοὺς μὲ φῶτα, μὲ λαμπάδες, μὲς ἀπ' τοὺς δρόμους, κι' ἐσκουζάν νὰ ζήσουν, νὰ γεράσουν. Κι' ὄρχιονταν χορευτάδες διὸ, καὶ κόσμο λὲς χαλνοῦσαν κατὰ μέσά τοὺς τ' ἄργα — λαγοῦτα καὶ ζουρνάδες —, κι' ἔκαναν χάξι στέκοντας στὰ ξώθυρα οἱ γυναῖκες.

Τὴν ἄλλη χώρα σκάλισε μὲ πύργους στεριωμένη. Καὶ μέσα ὁ κόσμος ἔτρεχε μιλίσσι στὴν πλατιά, τι εἶχε στηθεὶ καθὰς καὶ διὸ φιλονεικοῦσαν ἄντρες γιὰ σκοτωμένου πλερωμή. Ὅρμιζονταν ὁ ἕνας πῶς κάθε πλέρωσε λεπτὸ καὶ τὰ ποσὰ ἐξηγοῦσε, δχισκε, ὁ ἄλλος ἔλεγε, πῶς τίποτα δὲν πῆρε. Κι' ἔσκουζε ὁ κόσμος, κι' ἔδιναν ἄλλοι ἄλλουνοῦ τὸ δίκιο, μὰ οἱ κράχτες τοὺς περιόριζαν. Κι' οἱ γέροιοι καθισμένοι στὰ μαρμωρένια τοὺς θρονιά στὴ στρογγυλὴν πλατιά, κραχτῶν καλάρωνων ραβδιὰ στὰ χέρια τοὺς κρατῶντας, μ' ἀφτὰ ὁ καθεὶς σηκώνουνταν μὲ τὴν σειρά νὰ κρίνει. Κι' εἶταν στὴ μέση διὸ φλουριά βαλμένα, γιὰ νὰ δώσουν σ' ἀφτὸν π' ἀπ' ὅλους πὶδ σωστὰ τὸ δίκιο θὰ ἐξηγοῦσε.

Κι' εἶταν ἀπ' ὧν ἀντρῶν στρατὸς πεῦρθαι κλεφτὰ ν' ἀρπάξουν τὸ βίος τῆς χώρας, κι' ἤθελαν καρτέρι ἐφτὺς νὰ στήσουν. Κι' εἶσι ἅμα ἐκεῖ ἦρθαν ποὺ καλὰ βόλῃσε τὸ καρτέρι, σὲ ρέμα πεῦχε πότισμα γιὰ ζωντανὰ καθ' εἶδος, κάθονταν τότες, μὲ χαλκὸ ποὺ θάμπωνε ὀπλισμένοι καὶ χώρια ἀπ' τὸ στρατὸ σκοποὶ διὸ κάθονταν σὲ βίγλα, πότε νὰ δεῖν προσμένοντας ἀρνία ἀπ' ἀλάργα ἢ βόδια. Κι' ἀφτὰ νὰ ἰάμεσας πρόβαλαν, καὶ διὸ βοσκοὶ ἐσπίσω μ' ἀβλοῦς γλεντοῦσαν δίχως πρὶν τὴν πονηριά νὰ νιώσουν. Μὰ οἱ ἄλλοι πρὶν ποὺ τάδανε, χιμοῦν καὶ χέρι χέρι πέφτουν κοπαδιαστοὶ κι' ἀρποῦν τὰ τραχηλάτα βόδια, σωρούς τ' ἀρνία τ' ἀσπρόμαλλα, καὶ τοὺς ττοπάνους σφάζουν. Κι' ἀπ' τὸ καστρί σὰν ἀκούσαν κοντὰ στὰ βόδια ἀντάρα ἐνφ' ἀδικούνταν μπροστὰ στοὺς γέρεους καθισμένοι, πηδοῦν σ' ἀμάξια μέσα ἐφτὺς καὶ τρέχουν νὰ τοὺς πιάσουν. Κι' ὅτα σὲ λίγο ζύγωσαν, παράταξαν τοὺς λόχους κοντὰ στὴν ἀκρορεματιά, καὶ πιάδουν ἄγρια μάχη, κι' ἕνας τὸν ἄλλον κάρφωνε μὲ τὸ χαλκένιο τ' ὄπλο. Ἐκεῖ ἐσιμῖγε καὶ Σκιαζέμο κι' Ἀμάχη, ἐκεῖ καὶ Χάρος, κρατώντας ἄλλον ζωντανὸ βαθιὰ νιοπληγωμένο, ἄλλον τραβοῦσε καὶ νεκρὸ μὲς στὴ σφαγὴ ἀπ' τὸ πόδι, καὶ ροῦχα φόρει κόκκινα στὸ αἷμα βουτηγμένα.

Κι' ἔφτιασε μέσα λιγδερὸ χωράφι, πλοῦσιο κάμπο, φαρδὸ καὶ τριπλογύριστο, κι' ἐκεῖ πολλοὶ ὀργωτάδες ζεβγάρια στρίφογύριζαν λαλῶντας πέρα δῶθε. Κι' ὀργώνοντας σὰν ἔφταναν στοῦ χωραφιοῦ τὴν ἀκρὴ, πηγαινέ νιὸς κι' ἓνα καρὶ τοὺς ἔβαζε στὰ χέρια κρασί γλυκὸ καὶ δῶς τοῦ ἀφτοῦ ὅλο ὄργωναν τ' ἀδελφία,